

одержують дві третини працюючих. Такий низький її рівень не мотивує до впровадження інновацій, бо економічно вигідніше використовувати дешеву робочу силу, ніж кунувати та освоювати у виробництві нове обладнання та технології. Інноваційний прогрес досягнень будуть меншими, що витрати на реалізацію його досягнень лише за умови, за зекономлену заробітну плату. Отже, підвищення зарплати є одним з соціальних чинників сталого розвитку.

Досягти сталого розвитку регіонів та країни в цілому можливо лише на основі реалізації довгострокової програми переходу економіки України на інноваційну модель розвитку та її конкретизації на регіональному рівні, що базується на використанні принципів нової техніки, сучасної технології та залученні робочої сили нової якості. Однак держава не здійснює підтримку інноваційного розвитку регіонів, не стимулює інноваційну діяльність підприємств.

Законодавством України були передбачені: пільги з податку на прибуток (50 % податку на прибуток, одержаний від виконання інноваційних проектів); пільги на сплату земельного податку, (50 % від ставки оподаткування); пільги на сплату податку на додану вартість (50 % ПДВ з продажу товарів, пов'язаних із виконанням інноваційних проектів); від сплати ввізного мита звільнялися імпортовані товари для виконання інноваційних проектів; інноваційним підприємствам дозволялася щорічна 20 % норма прискореної амортизації основних фондів. Дія цих статей зараз призупинена ЗУ «Про державний бюджет», тобто пільги інноваційним підприємствам фактично заблоковані. Законодавчо надаються пільги лише державним науково-дослідним центрам, університетам та підприємствам у сфері літакобудування [4].

Значно знизилися обсяги фінансування інноваційної діяльності. За період 2011 – 2013 рр. загальна сума витрат

на інноваційні проекти скоротилася на 33,3 %. Основним джерелом фінансування є власні кошти підприємств, які також зменшилися на 13,8 %. При цьому фінансування з держбюджету скоротилося катастрофічно на 89 %. Таке фінансування призвело до того, що у 2013 р. питома вага підприємств, які займалися інноваційною діяльністю зменшилася до 16,8 % (у країнах ЄС – в середньому 50 %), а придбання машин, обладнання та програмного забезпечення скоротилося майже вдвічі (47,1 %). Завжди низька питома вага виконання наукових робіт у ВВП не усійно зменшується і складає 0,81 % від ВВП [5]. Незначний ступінь наукоміскості продукції обумовлює критичне відставання від світових досягнень в техніці, технології та програмному забезпеченні країни. Таке становище призвело до того, рівень інноваційної активності у більшості регіонах є незадовільним і необхідним стає посилення державних важелів впливу на стан регіонального інноваційного розвитку. Через те, що інноваційна діяльність є ризиковою і затратною, вона, як ніяка інша, потребує державної підтримки.

Для забезпечення сталого соціально-економічного розвитку регіонів необхідно створити дієву державну систему економічного (податкового, кредитного, страхового) стимулювання інноваційної діяльності, відновити пільгове оподаткування для інноваційного бізнесу, покращити фінансування сфери науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, так, щоб воно було спрямовано на постійний потік наукових розробок, випереджаючих аналогічні аналоги, і передбачало доведення до їх реалізації. Це сприятиме переведенню економіки регіону на більш високий технологічний рівень, збільшенню частки IV та V технологічних укладів.

Значна диференціація соціально-економічного розвитку регіонів та особливості їх виробничої спеціалізації